

ЛОШИЯТЪ ЗДРАЧЪ

По стария площадъ, сърдитъ и мраченъ,
кжщата ставаха голъми, черни,
и уморени, и превити, въ здрача
вървѣха хора, тъмни като негри.

Димътъ кафявъ, престаналъ да се свива,
надъ мръснитѣ комини се изправяше,
съсь прѣститѣ си месеца улавяше
и го опушваше отъ злоба, и го скриваше.

Звездитѣ, като че отъ страхъ, треперѣха
и се люлѣха все по-далече,
отдолу гаргитѣ, отъ гнѣвъ наперени,
съ кълвунитѣ ноцѣта гризѣха.

А сѣникитѣ лежаха по паважа
и, зъзнѣщи отъ мислитѣ си лоши,
ругаеха на хората галошитѣ,
конто искаха отъ завистъ да ги смажатъ.

Афишитѣ, забравени отдавна,
въ безреда по оградитѣ висѣха,
отъ скука единъ други се четѣха,
а мракътъ лошъ покриваше ги бавно.

И изведнѣжъ се всичко разтопи,
разбъркано отъ вечерния вѣтъръ, —
дърветата, афишитѣ, кжщата...
Площадътъ сѣкашъ бѣше станалъ нижде.